

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

CHRISTINE STIX-HACKL

föredraget den 8 december 2005¹

I — Inledning

1. Genom förevarande fördragsbrottstalan har kommissionen yrkat att domstolen skall fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har gjort sig skyldig till olika försummelser i samband med transiteringsförfarandet med TIR-carneter (nedan kallat TIR-förfarandet). Kommissionen har särskilt klandrat Förbundsrepubliken Tyskland för att inte rättsenligt ha bokfört gemenskapens egna medel som härrör från detta förfarande och för att inte ha tillhandahållit gemenskapens egna medel i tid samt för att ha undanhållit viss information avseende TIR-carneter som inte färdigbehandlats från kommissionen. Kommissionen har därutöver yrkat att Förbundsrepubliken Tyskland skall förpliktas att tillhandahålla de ifrågavarande egna medlen jämte ränta samt lämna vissa uppgifter.

2. Denna tvist avser i första hand bokföring och tillhandahållande av gemenskapens egna

medel från tull, såsom de reglerades i förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 (nedan kallad förordningen om gemenskapens egna medel) vid den tidpunkt som är aktuell i det här fallet.² I förordningen om egna medel föreskrivs att gemenskapens fastställda anspråk på egna medel kan bokföras på två sätt. Fastställda anspråk skall vanligtvis bokföras i de så kallade A-räkenskaperna, såvida det inte rör sig om anspråk som skall bokföras i de så kallade B-räkenskaperna på grund av att de bland annat "inte har uppburits och ingen säkerhet har ställts". Typen av bokföring är avgörande, eftersom de belopp som bokförs i A-räkenskaperna skall krediteras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken kommissionens anspråk fastställdes, medan de belopp som förtecknats i B-räkenskaperna först skall krediteras inom motsvarande frist efter det att dessa belopp *uppburits*.

¹ — Originalspråk: tyska.

² — Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41).

3. Tvisten rör för det andra transiteringsförfaranden med TIR-carneter som grundar sig på Tullkonventionen om internationell handel med TIR-carneter (nedan kallad TIR-konventionen) som undertecknades i Genève den 14 november 1975 och som bland annat såväl Förbundsrepubliken Tyskland som Europeiska gemenskapen är part till.³

5. Det finns ett nära samband mellan förevarande mål och de ännu inte avgjorda målen C-377/03⁴ och C-378/03,⁵ vilka likaså rör bokföring och tillhandahållande av egna medel som härrör från TIR-förfarandet och i vilka jag likaså kommer att lämna förslag till avgörande.

II — Tillämpliga bestämmelser

A — De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

1. Förordningen om gemenskapens egna medel

4. I förevarande fall uppkommer huvudsakligen frågan huruvida anspråk till följd av TIR-förfarandet fick bokföras i B- i stället för i A-räkenskaperna mot bakgrund av problemen med att säkerställa betalningen av tull och avgifter genom det garantisystem som fastställs i TIR-förfarandet, vilket enligt uppgifter från den tyska regeringen var nära att kollapsa 1993. De tyska myndigheterna såg sig i denna situation föranlåtna att under en övergångsperiod avstå från att göra gällande sina anspråk mot de garanterande sammanslutningarna och att bokföra de omtvistade beloppen som ett anspråk för vilket säkerhet inte ställts i B-räkenskaperna.

6. I artikel 2.1 i förordningen om gemenskapens egna medel föreskrivs följande med avseende på fastställande av gemenskapens anspråk:

”Vid tillämpning av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 88/376/EEG, Euratom anses fastställda så snart som medlemsstatens behöriga organ har under rättat den betalningsskyldige om det belopp som han skall betala. Sådan underrättelse

3 — Europeiska gemenskapen godkände denna konvention genom rådets förordning (EEG) nr 2112/78 av den 25 juli 1978 om slutandet av tullkonventionen om internationell transport av gods upptaget i TIR-carnet (TIR-konventionen) av den 14 november 1975, Genève (EGT L 252, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 2, s. 36).

4 — Kommissionen mot Belgien.

5 — Kommissionen mot Belgien.

skall lämnas så snart som den betalnings-skyldige är känd och gemenskapens anspråk kan beräknas av de behöriga administrativa myndigheterna i enlighet med alla relevanta gemenskapsbestämmelser.”

får använda detta förfarande när det har rests invändningar mot fastställda anspråk för vilka säkerhet har ställts och dessa anspråk kan komma att förändras när tvisten har lösts.”

7. I artikel 6.1, 6.2 a och b i förordningen om gemenskapens egna medel anges följande avseende bokföring av egna medel:

8. I artikel 10.1 i förordningen om egna medel föreskrivs följande avseende tillhandahållande av egna medel:

”1. Räkenskaper över egna medel skall föras av respektive medlemsstats finansförvaltning eller av det organ som utsetts av respektive medlemsstat och skall delas upp på typ av medel.

”1. Efter avdrag på 10% som kostnader för uppbörd enligt artikel 2.3 i beslut 88/376/EEG, Euratom skall de egna medel som avses i artikel 2.1 a och b i det beslutet krediteras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställdes enligt artikel 2.

2. a) De anspråk som fastställs enligt artikel 2 skall, om inte annat följer av b, bokföras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställs.

b) Fastställda anspråk som inte är bokförda enligt a på grund av att de inte har uppburits och ingen säkerhet har ställts, skall anges i särskilda räkenskaper inom den tid som fastställs i a. Medlemsstaterna

För de anspråk som redovisas särskilt enligt artikel 6.2 b skall krediteringen dock göras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken de belopp uppbars som motsvarar anspråken.”

9. I artikel 17.1 och 17.2 i förordningen om gemenskapens egna medel föreskrivs följande:

2. TIR-förfarandet

a) Översikt TIR-förfarandet

"1. Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det belopp som motsvarar de enligt artikel 2 fastställda anspråken tillhandahålls kommissionen enligt denna förordning.

2. Medlemsstaterna fritas från skyldigheten att ställa belopp motsvarande fastställda anspråk till kommissionens förfogande endast om dessa belopp inte har uppburits på grund av force majeure. Medlemsstaterna fritas även från denna skyldighet i vissa särskilda fall när det efter en noggrann undersökning av alla relevanta omständigheter i det enskilda fallet visar sig att beloppen på lång sikt är omöjliga att uppbära på grund av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna. Dessa fall skall anges i den rapport som föreskrivs i punkt 3, om beloppen överstiger 10 000 ecu omräknade till nationell valuta enligt den växelkurs som var tillämplig den första arbetsdagen i oktober i det föregående budgetåret; i denna rapport skall skälen anges till att medlemsstaten inte kunde tillhandahålla beloppen. Kommissionen får inom sex månader vid behov sända sina kommentarer till den berörda medlemsstaten."

10. Ett förfarande för transitering är ett tullrättsligt förfarande som syftar till att underlätta handeln och transitering av varor inom ett visst tullsystem eller mellan olika tullområden. I egenskap av "suspensiva arrangemang" har förfaranden för transitering utformats för att göra det möjligt att tillfälligt underlåta att uppbära tull, avgifter och skatt som skall erläggas för varor som sänds till ett tredje land eller har sitt ursprung i ett tredje land under transporten av dessa varor genom ett visst tullområde. TIR-förfarandet utgör en av i flera hänseenden likartade typer av transiteringsförfaranden eller system för transitering av varor, till vilka framför allt även gemenskapens transiteringsförfarande och det gemensamma transiteringsförfarandet hör.

11. Den gemenskapsrättsliga rättsliga grunden för TIR-förfarandet, som utgör ett externt transiteringsförfarande, är utöver den internationella TIR-konventionen kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen⁶ (nedan kallade tillämpningsföreskrifter).

6 — EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1.

terna), som i sin tur grundar sig på gemenskapens tullkodex⁷ (nedan kallad tullkodexen) och som i artikel 451 och följande artiklar i huvudsak övertar eller genomför det förfarande som fastställs i TIR-konventionen.

12. I TIR-konventionen föreskrivs att gods som transporteras med vägfordon, fordonskombinationer eller containrar bara skall undersökas en gång av avgångstullkontoret och att inga andra undersökningar av mellanliggande tullkontor eller bestämmelse tullkontor skall företas, om inte de sistnämnda misstänker en oegentlighet (artikel 5). Det föreskrivs dessutom att erläggande eller deposition av tullar och andra avgifter vid import eller export ej skall krävas för dessa varor (artikel 4). TIR-förfarandet syftar till att säkerställa tullövervakningen av varustransporter genom tullområdet, varvid gemenskapens tullområde utgör ett enda tullterritorium för tillämpningen av TIR-konventionen och skall säkerställa att de varor som ankommer till bestämmelseorten är identiska både vad gäller innehåll och kvantitet med de varor som transporteras.

13. I gengäld uppställs tre krav i TIR-konventionen. För det första skall varorna transporteras i fordon eller containrar som garanterar tillräcklig säkerhet för att undvika

att de förs bort eller byts ut under färden (artiklarna 12–14). För det andra skall dessa varor under hela transporten åtföljas av ett enhetligt transportdokument, TIR-carnet, som har utfärdats av avgångstullkontoret och som fungerar som referensdokument för att kontrollera att transporten har genomförts enligt föreskrifterna (artikel 3). Slutligen skall betalning av tullar och andra avgifter som tullmyndigheterna kan kräva av en transportör delvis vara garanterad av en nationell sammanslutning som har bemyndigats till detta av avtalsparternas myndigheter (artikel 3). Denna garanti skall i sin tur täckas av Internationella vägtransportunionen (IRU) och av en försäkringsgrupp med säte i Schweiz (nedan kallad internationella försäkringspoolen).

14. TIR-carneterna trycks av IRU och distribueras av de garanterande sammanslutningarna till transportörerna som på dessa anger en rad upplysningar, bland annat om de transporterade varorna. Varje TIR-carnet består av en uppsättning blankettblad i två exemplar. TIR-operationen avslutas på föreskrivet sätt när varorna i fråga har uppvisats vid bestämmelse tullkontoret, det vill säga utförselkontoret i gemenskapens tullområde, och när detta utan förbehåll meddelar avgångstullkontoret, det vill säga införselkontoret inom samma område, härom.

7 — Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 320, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4).

15. Om förfarandet inte avslutas på föreskrivet sätt tillämpas huvudsakligen det garantisystem som fastställs i artikel 8 i TIR-konventionen, varvid de garanterande sammanslutningarna upp till ett visst högsta belopp per lastbilslast är skyldiga att solidariskt med de personer som är direkt ansvariga att betala de tullar och andra avgifter vid import eller export som skall betalas på grund av oegentligheter i samband med en TIR-operation.

b) De relevanta bestämmelserna i TIR-konventionen

16. Kapitel II i TIR-konventionen, i vilket utfärdande av TIR-carneter och garanterande sammanslutningars ansvarighet regleras, innehåller bland annat följande bestämmelser:

"Artikel 8

1. Den garanterande sammanslutningen skall förbinda sig att erlagga de tullar och andra avgifter vid import eller export, jämte eventuell dröjsmålsränta, som skall betalas enligt tullförfattningarna i det land där en oegentlighet uppmärksammas i samband

med en TIR-operation. Sammanslutningen skall solidariskt med de personer som det åligger att betala ovannämnda belopp ansvara för erläggandet av dessa.

2. Om en fördragsslutande parts lagar och förordningar ej föreskriver att tullar och andra avgifter vid import eller export skall erläggas enligt moment 1 ovan, skall den garanterande sammanslutningen förbinda sig att på samma villkor erlagga ett belopp som motsvarar summan av tullarna och de andra avgifterna vid import eller export samt den eventuella dröjsmålsräntan.

3. Varje fördragsslutande part skall bestämma det högsta belopp per TIR-carnet som kan krävas från den garanterande sammanslutningen på grundval av bestämmelserna i moment 1 och 2 ovan.

4. Den garanterande sammanslutningens ansvarighet gentemot myndigheterna i det land där avgångstullanstalten är belägen skall börja att gälla från den tidpunkt då TIR-carneten godtages av tullanstalten. I de länder som passeras senare och genom vilka gods transporteras enligt TIR-förfarandet skall denna ansvarighet börja att gälla vid den tidpunkt då godset föres in eller, om TIR-operationen avbrutits enligt moment 1 och 2 av artikel 26, vid den tidpunkt då TIR-carneten godtages av den tullanstalt där TIR-operationen återupptages.

5. Den garanterande sammanslutningens ansvarighet skall gälla icke endast sådant gods som är upptaget i TIR-carneten utan också sådant gods som finns i den förseglade delen av vägfordonet eller i den förseglade containern utan att vara upptaget i carneten. Ansvarigheten skall ej omfatta annat gods.

6. Vid beräkandet av de tullar och andra avgifter, som nämnes i moment 1 och 2 av denna artikel, skall de uppgifter om godset som antecknats i TIR-carneten anses riktiga om ej annat bevisas.

7. När belopp, som nämnes i moment 1 och 2 av denna artikel skall betalas, skall de behöriga myndigheterna i så stor utsträckning som möjligt kräva betalning från den person eller de personer som är direkt ansvariga, innan den garanterande sammanslutningen kräves.”

finansministeriets kungörelse) innehåller bland annat följande bestämmelse i punkt 3 avseende säkerheter för förfarandet inom ramen för transiteringsförfaranden:

”Vid begäran om betalning av avgifter vid import inom ramen för gemenskapens/gemensamma transiteringsförfaranden skall fordringar endast anses som säkra om säkerhet har ställts för det enskilda transiteringsförfarandet och denna säkerhet ännu inte har frisläppts.

Alla övriga fordringar, vilka uppkommit till följd av gemenskapens/gemensamma transiteringsförfaranden eller TIR-carnet skall betraktas som förfaranden för vilka säkerhet inte har ställts ...”

III — Bakgrund och förfarande

B — Nationell lagstiftning

17. En kungörelse från finansministeriet av den 11 september 1996 (nedan kallad

A — Krisen med avseende på TIR-förfarandet

18. Särskilt den tyska regeringen har uppmärksammat domstolen på den bakgrund mot vilken denna talan skall betraktas,

nämligen den påtagliga kris som de transiteringsförfaranden som tillämpas i gemenskapen, däribland TIR-förfarandet, befann sig i sedan början på 90-talet och särskilt sedan den inre marknaden trädde i kraft den 1 januari 1993, vilken ledde till att det garantisystem som ligger till grund för TIR-förfarandet havererade och därmed, i vart fall enligt den tyska regeringen, har lett till att hela TIR-förfarandet "nästan kollapsat". Denna kris var även föremål för en undersökningskommitté som tillsattes av Europaparlamentet i december 1995 i syfte att granska överträdelser eller missförhållanden inom gemenskapens transiteringssystem och som överlämnade sin rapport den 20 februari 1997⁸ (nedan kallad Europaparlamentets undersökningsrapport). Denna rapport inriktas visserligen främst på gemenskapens transiteringsförfaranden men även TIR-förfarandet behandlas noggrant.

19. Denna kris, över vars exakta omfattning det emellertid råder oenighet mellan parterna i målet, uppkom genom en drastisk ökning av antalet oegentligheter i samband med TIR-förfaranden till följd av öppningen av Östeuropa och upprättandet av den inre marknaden och av en ökad organiserad brottslighet, vilket i sin tur medförde att den internationella försäkringspoolen, som i allt större omfattning vägrade att täcka de fordringar som uppkommit till följd av garantin, togs i anspråk i allt större utsträckning. De centrala organen inom ramen för TIR-konventionen, den administrativa kom-

mittén för TIR-konventionen samt framför allt arbetsgruppen för tullfrågor rörande transporter, WP.30, i vilka alla parter i konventionen inklusive kommissionen är företrädare, befattade sig enligt uppgifter från den tyska regeringen och i Europaparlamentets undersökningsrapport med ovannämnda utveckling vid ett flertal tillfällen.

20. Reaktionen på denna utveckling kom i juli 1993 genom införandet av en självständig TIR-carnet för särskilt känsliga varor, nämligen tobak och alkohol, med ett höjt garantibelopp på 200 000 US-dollar efter IRU:s och den internationella försäkringspoolens agerande. Den 5 december 1994 sade emellertid den internationella försäkringspoolen upp återförsäkringsavtalet, framför allt med motiveringen att riskerna hade blivit orimligt höga, vilket försäkringsgivarna inte hade haft kännedom om, och att bedrägerier blivit allt vanligare och mer systematiska. Denna uppsägning blev sedan föremål för ett skiljedomsförfarande.

21. Mot bakgrund av att, såsom den tyska regeringen har framfört, de tyska garanterande sammanslutningarna BDF⁹ och AIST¹⁰ blivit insolventa och att det befarsades att det garantisystem som fastställs i TIR-

9 — Bundesverband des deutschen Güterfernverkehrs.

10 — Arbeitsgemeinschaft zur Förderung und Entwicklung des internationalen Straßenverkehrs.

förfarandet skulle bryta samman beviljade den tyska regeringen genom avtal av den 31 juli 1996 och av den 26 maj 1997 de garanterande sammanslutningarna uppskov med betalningen av de utestående fordringarna (nedan kallade avtal om beviljande av uppskov med betalning).

myndigheterna att lämna upplysningar om innehållet i dessa och eventuellt andra jämförbara avtal med andra säkerhetsställare och vad gäller fastställda men ännu icke uppburna egna medel från TIR-carneter som inte färdigbehandlats ange när och i vilken form de ställts till kommissionens förfogande.

B — Det administrativa förfarandet och förevarande talan

22. Vid de kontroller som utfördes från den 24 till den 28 november 1997 i Tyskland av gemenskapens traditionella egna medel fastställde kommissionen att de tyska myndigheterna inom ramen för transiteringsförfarandet inte hade färdigbehandlat vissa transportdokument på föreskrivet sätt (509 TIR-carneter från åren 1993, 1994 och 1995 med ett belopp av egna medel som uppgick till ca 20 miljoner D-mark). De regionala tullkontoren hade visserligen i tid anmodat säkerhetsställaren att betala avgifterna inom en angiven tid. Det gjordes emellertid inte några betalningar och de tyska myndigheterna gjorde inte sina fordringar gällande i domstol. Indrivningsförfarandet vilandeförklarades på grund av avtalen om beviljande av uppskov med betalning. Enligt de tyska myndigheterna var de omtvistade beloppen att betrakta som osäkra i den mening som avses i kungörelsen och bokfördes därför i B-räkenskaperna.

24. I sin skrivelse av den 22 januari 1998 angav de tyska myndigheterna att det på grund av det ökade antalet bedrägerier inom transiteringsförfaranden med TIR-carneter, den internationella försäkringspoolens uppsägning av återförsäkringsavtalet den 5 december 1994 och den internationella försäkringspoolens inställning av betalningar till de tyska garanterande sammanslutningarna som varit återförsäkrade genom IRU varit nödvändigt att tills vidare avstå från att göra gällande fordringarna i domstol för att rädda dessa sammanslutningar från konkurs och därmed hindra TIR-förfarandets sammanbrott i hela EU. Dessutom var ett skiljedomsförfarande mellan IRU och den internationella försäkringspoolen fortfarande anhängigt på grund av de anspråk som skall säkras. Fordringarna från det transiteringsförfarande som inte avslutats kan endast anses som säkra i den mening som avses i bestämmelserna om gemenskapens egna medel om de säkerheter som ställts hänföra sig till enskilda förfaranden och om de till sin storlek täcker den faktiska risken.

23. Genom skrivelse av den 19 december 1997 anmodade kommissionen de tyska

25. Genom skrivelse av den 30 mars 1998 upprepade kommissionen sin begäran om tillhandahållande av de ifrågavarande egna

medlen. I sin skrivelse av den 22 maj 1998 anförde de tyska myndigheterna att de inte kunde efterkomma denna begäran, bland annat av det skälet att det skulle vara oproportionerligt betungande för den nationella budgeten om kommissionens ståndpunkt godtogs.

26. Kommissionen upprepade i skrivelse av den 8 juni 1998 sin anmodan till de tyska myndigheterna att lämna de uppgifter den begärt för att kunna beräkna eventuell dröjsmålsränta i enlighet med artikel 11 i förordning nr 1552/89.

27. I sitt yttrande av den 18 september 1998 vidhöll de tyska myndigheterna sin ståndpunkt.

28. I skrivelse av den 30 oktober 1998 anmodade kommissionen förbundsregeringen bland annat att erlägga ett bestämt belopp i förskott före den sista dagen i den andra månaden efter det att den avsänt sin skrivelse och att uppge alla andra icke ifrågasatta tullbelopp som har samband med TIR-carneter som från år 1994 till år 1998 inte färdigbehandlats vid tyska tullstationer och som erhöll en liknande behandling (bokföring i B-räkenskaperna i stället för i A-räkenskaperna).

29. I sitt svar av den 4 mars 1999 efterkom inte de tyska myndigheterna denna begäran.

30. I den formella underrättelsen av den 15 november 1994 vidhöll kommissionen sin uppfattning och gjorde gällande att det, i motsats till de tyska myndigheternas uppfattning, inte kan röra sig om globala säkerheter som ställts för flera fordringar, utan att det rör sig om säkerheter som gäller för varje enskild TIR-carnet, som i de flesta fall helt eller i stor utsträckning täckte fordringarna. Dessutom har Tyskland, särskilt vad gäller de kritiserade TIR-carneterna från år 1995, tills vidare avstått från att realisera sina anspråk mot säkerhetsställaren på villkor att den senare fortfarande ansvarar "med en adekvat egen andel" och för säkerhets skull överlåter sina anspråk mot återförsäkraren. Följaktligen var även fordringarna från år 1995 och de därpå följande åren säkrade och borde, såvida invändningar inte hade rests mot fordringarna inom den föreskrivna tidsfristen, åtminstone delvis ha bokförts i A-räkenskaperna och erlagts.

31. I sitt svar av den 1 februari 2000 höll de tyska myndigheterna fast vid sin ståndpunkt och redogjorde för denna samtidigt som de lämnade upplysningar om de avtal avseende uppskov med betalning av fordringar som slutits med säkerhetsställarna.

32. Den 8 november 2002 skickade kommissionen ett motiverat yttrande till Tyskland. Fordringarna skall i motsats till vad de tyska myndigheterna har påstått inte anses som ifrågasatta på grund av skiljeförfarandet

mellan IRU och försäkringsgivaren. Det har inte rests några invändningar mot huvudfordringarna av de inbetalningsskyldiga. Återförsäkrarens vägran att ansvara för de personer som är betalningsansvariga utgör inte heller någon invändning mot huvudfordringen. Slutligen innebär den omständigheten att Tyskland har avstått från sina anspråk endast att de återförsäkrare som står bakom de garanterande sammanslutningarna är ansvariga. Härmed berörs inte de inbetalningsskyldigas skyldighet och därmed inte heller Förbundsrepubliken Tysklands skyldighet i förhållande till gemenskapens budget. Dessutom är artikel 17.2 i förordning nr 1552/89, i motsats till vad Tyskland har hävdad, inte tillämplig.

33. Kommissionen anmodade de tyska myndigheterna på nytt att, utan dröjsmål ställa beloppet om 10 552 875 D-mark till kommissionens förfogande i förskott för att undvika ytterligare dröjsmålsränta, att underrätta kommissionen om alla andra ifrågasatta tullar som har samband med TIR-carneter som från år 1994 fram till dess att finansministeriets kungörelse från år 1996 ändrades inte färdigbehandlades vid tyska tullstationer och som erhöll en liknande behandling och utan dröjsmål ställa ifrågavarande egna medel till kommissionens förfogande för att undvika ytterligare dröjsmålsränta.

34. Tyskland besvarade det motiverade yttrandet genom skrivelse av den 10 januari 2001, i vilken den i huvudsak företrädde

samma rättsliga uppfattning som tidigare och tillbakavisade kommissionens yttrande.

35. Eftersom de tyska myndigheterna inte efterkom kommissionens begäran, väckte den senare förevarande talan med yrkande om att domstolen skall

1. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 7 juni 1989, som med verkan från och med den 31 maj 2000 har ersatts av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 om systemet för gemenskapernas egna medel, genom att inte behandla vissa transiteringshandlingar (TIR-carneter) på ett korrekt sätt med följd att de egna medel som härrör från dessa handlingar inte har bokförts på föreskrivet sätt och betalats in till kommissionen i rätt tid,
2. och genom att underlåta att underrätta kommissionen om alla andra icke ifrågasatta tullar som har samband med TIR-carneter som från år 1994 fram till

dess att finansministeriets kungörelse från år 1996 ändrades (kungörelse av den 11 september 1996, III B 1 Z 0912 31/96) inte färdigbehandlades vid tyska tullstationer och som erhöll en liknande behandling (de bokfördes i A- i stället för i B-räkenskaperna),

IV — Prövning av talan

A — Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

3. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland är skyldig att omedelbart ställa de egna medel som inte har betalats till följd av de överträdelser som har beskrivits ovan i punkterna 1 och 2 till kommissionens förfogande,

1. Parternas argument

4. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland är skyldig att, när det gäller belopp som eventuellt redan har betalats in, ange när skulden förföll till betalning, skuldbeloppets storlek samt i förekommande fall när inbetalningen gjordes,

5. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland enligt artikel 11 i förordning nr 1552/89 för perioden fram till den 31 maj 2000 och enligt artikel 11 i förordning nr 1150/2000 från den 31 maj 2000 är skyldig att till gemenskapens budget betala upplupen ränta till följd av den försenade krediteringen, samt

6. förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

36. Först har den *tyska regeringen* gjort gällande att det tredje till det femte yrkandet, genom vilka Förbundsrepubliken Tyskland skall åläggas att omedelbart ställa de egna medel som inte har betalats till kommissionens förfogande, och när det gäller belopp som eventuellt redan har betalats in, ange vissa uppgifter samt att betala upplupen ränta till följd av den försenade krediteringen, inte kan upptas till prövning. Kommissionen har genom dessa yrkanden inte gjort gällande annat än en "talan om betalning" eller en "begäran om undersökning". Domstolen skall, när den dömer i ett mål om fördragsbrott, emellertid endast fastställa huruvida ett fördragsbrott föreligger. Det ankommer på medlemsstaterna att vidta de åtgärder som följer av detta fastställande. Det fjärde yrkandet innebär att bevisbördan för att det föreligger ett fördragsbrott kastats om, vilken skall ligga på kommissionen.

37. Den *belgiska regeringen*, som har inter-
venerat i förevarande mål till stöd för

Förbundsrepubliken Tysklands yrkanden, har i huvudsak instämt med den tyska regeringen.

38. *Kommissionen* har emellertid anført att artikel 228 EG inte hindrar att domstolen uttalar sig på det sätt som är nödvändigt för att få ett konstaterat fördragsbrott att upphöra. *Kommissionen* har dessutom hänvisat till att det i artikel 11 i förordningen om gemenskapens egna medel föreskrivs en tydlig och ovillkorlig skyldighet för den berörda medlemsstaten att betala ränta vid försenad kreditering av egna medel. Med avseende på det fjärde yrkandet har *kommissionen* påpekat att den för att kontrollera om medlemsstaternas inbetalning av egna medel har skett på ett korrekt sätt i hög grad är beroende av den information den får från medlemsstaterna, varför hela bevisbördan inte heller i sådana fall kan ligga på *kommissionen*.

39. *Kommissionen* har slutligen vid den muntliga förhandlingen begärt att det femte yrkandet skall omformuleras på så sätt att domstolen skall fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt artikel 11 i förordningen om gemenskapens egna medel, genom att inte betala in den ränta som skulle ha betalats till gemenskapsbudgeten.

2. Bedömning

40. Det bör inledningsvis erinras om att, som den tyska regeringen med fog har

påpekat, ett fördragsbrottsförfarandet enligt artikel 226 EG syftar till att fastställa om en medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten.¹¹ Om ett sådant fördragsbrott fastställs är den aktuella medlemsstaten, enligt artikel 228 EG, skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom.

41. Visserligen kan domstolen, som *kommissionen* har anført, i domskälen uttala sig på det sätt som är nödvändigt för att få ett konstaterat fördragsbrott att upphöra. Domstolen kan, i motsats till *kommissionen* under det administrativa förfarandet, emellertid inte förplikta medlemsstaten att vidta vissa bestämda åtgärder.¹²

42. I förevarande fall avser de tredje, fjärde och femte yrkandena att domstolen skall förplikta en medlemsstat att kreditera de egna medel som inte har betalats, att lämna upplysningar avseende vissa bestämda belopp och inbetalningar samt att betala ränta.

43. *Kommissionen* själv har för övrigt i sin replik inte bestridit att ovannämnda yrkan-

11 — Se dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot *kommissionen* (REG 1979, s. 321; svensk specialutgåva, volym 4, s. 287), punkt 27.

12 — Se dom av den 14 april 2005 i mål C-104/02, *kommissionen* mot Tyskland (REG 2005, s. I-2689), punkt 49.

den går utöver en begäran om fastställelse, utan avfärdat såsom ogrundad den tyska regeringens riktiga ståndpunkt att yrkandet skall begränsas till att avse en begäran om fastställelse. Den omständigheten att, som kommissionen har invänt, de skyldigheter som ligger till grund för dessa yrkanden såsom betalning av ränta eller skyldigheten att samarbeta lojalt är entydiga och ovillkorliga eller att medlemsstaten inte har något utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller dessa skyldigheter, kan med avseende på den begränsade behörighet som ges domstolen enligt EG-fördraget att fastställa ett fördragsbrott inom ramen för ett fördragsbrottsförfarande sakna betydelse.

44. De tredje, fjärde och femte yrkandena kan därför enligt domstolens rättspraxis inte tas upp till sakprövning.¹³

45. Emellertid skall begäran om omformulering, som framfördes av kommissionen vid den muntliga förhandlingen, avseende det femte yrkandet behandlas.

46. I detta avseende skall det för det första konstateras att syftet med det administrativa förfarandet som föreskrivs i artikel 226 EG

enligt domstolens fasta rättspraxis är att ge den berörda medlemsstaten möjlighet att dels fullgöra sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, dels göra invändningar mot klagomål framställda av kommissionen.¹⁴

47. Ett korrekt genomförande av detta förfarande fordras enligt fördraget, inte bara som en garanti för skyddet av den berörda medlemsstatens rättigheter, utan också för att säkerställa att ett eventuellt domstolsförfarande får ett klart avgränsat tvisteföremål.¹⁵

48. Enligt domstolens rättspraxis skall följaktligen i princip samma grunder anföras till stöd för talan som till stöd för det motiverade yttrandet och till stöd för den formella underrättelse som inleder det administrativa förfarandet.¹⁶

49. Detta krav är visserligen inte så långtgående att det i samtliga fall måste råda fullständig överensstämmelse mellan den

14 — Dom av den 2 februari 1988 i mål 293/85, kommissionen mot Belgien (REG 1988, s. 305; svensk specialutgåva, volym 9, s. 219), punkt 13, av den 20 mars 1997 i mål C-96/95, kommissionen mot Tyskland (REG 1997, s. I-1653), punkt 22, av den 15 januari 2002 i mål C-439/99, kommissionen mot Italien (REG 2002, s. I-305), punkt 10, och av den 24 juni 2004 i mål C-350/02, kommissionen mot Nederländerna (REG 2004, s. I-6213), punkt 18.

15 — Dom av den 13 december 2001 i mål C-1/00, kommissionen mot Frankrike (REG 2001, s. I-9989), punkt 53, av den 20 juni 2002 i mål C-287/00, kommissionen mot Tyskland (REG 2002, s. I-5811), punkt 17, och i mål 350/02 (ovan fotnot 14), punkt 19.

16 — Se bland annat dom av den 9 november 1999 i mål C-365/97, kommissionen mot Italien (REG 1999, s. I-7773), punkt 23, och av den 12 juni 2003 i mål C-229/00, kommissionen mot Finland (REG 2003, s. I-5727), punkt 44.

13 — Se domen i det ovannämnda målet, punkt 51.

formella underrättelsen, slutsatsen i det motiverade yttrandet och yrkandena i ansökan till domstolen. Förutsättningen för att en avvikelse skall vara tillåten är emellertid att tvisteföremålet varken har utvidgats eller ändrats, utan på sin höjd har begränsats.¹⁷

50. I överensstämmelse med detta följer även av rättspraxis avseende talan om ogiltigförklaring eller skadestånd från förstainstansrätten, som vid flera tillfällen behandlat det särskilda fallet av omformulering av yrkandena i ansökan som gjorts i efterhand, att en sådan omformulering endast är tillåten under förutsättning att den "endast preciserar yrkandena i ansökan eller att de omformulerade yrkandena hamnar bakom de ursprungliga yrkandena".¹⁸

51. Enligt min mening går den omformulering som har begärts i förevarande fall utöver vad som kan betraktas som tillåtet, eftersom denna omformulering till att avse en begäran om fastställelse inte längre enbart kan betraktas som en precisering av det femte yrkandet, utan skall anses som en väsentlig ändring av talan.

52. Det skall med avseende på den anklagade medlemsstatens möjlighet att försvara sig även beaktas att denna ändring har gjorts mycket sent, nämligen först vid den muntliga förhandlingen. I sitt yttrande i repliken bekräftade kommissionen fortfarande att detta yrkande skall anses som ett yrkande om åläggande av betalning av ifrågavarande dröjsmålsränta.

53. Enligt min mening kan därför inte den omformulering av det femte yrkandet som kommissionen begärt vid den muntliga förhandlingen, genom vilken ett yrkande om föreläggande, som inte kan prövas, görs om till ett yrkande om fastställelse av ett fördragsbrott, som kan prövas, läggas till grund för förevarande talan.

54. Av ovanstående framgår att förevarande talan skall avvisas i den del som avser kreditering av egna medel som inte har betalats, vidarebefordran av information avseende vissa bestämda belopp och inbetalningar samt betalning av ränta (tredje, fjärde och femte yrkandena).

55. Under dessa omständigheter skall prövningen av förevarande talan begränsas till att avse en bedömning av de grunder som åberopats till stöd för det första och det andra yrkandet.

17 — Se bland annat dom av den 23 september i mål C-280/02, kommissionen mot Frankrike (REG 2004, s. I-8573), punkt 30, och i mål 229/00 (ovan fotnot 16), punkt 44.

18 — Se domstolens dom av den 2 juni 2005 i mål T-177/03, Andreas Strohmer mot kommissionen (REG 2005, s. I-A-147 och s. II-651) punkt 21, och av den 21 oktober 1998 i mål T-100/96, Vicente-Núñez mot kommissionen (REG ÖD 1998, s. I-A-591 och s. II-1779), punkt 51.

B — *Prövning i sak*

handhålls kommissionen och det därmed förenade åsidosättandet av skyldigheten att samarbeta lojalt.

1. Första yrkandet: Vissa TIR-carneter har inte färdigbehandlats på ett korrekt sätt, egna medel har inte bokförts på föreskrivet sätt och inte betalats in i rätt tid

a) Parternas huvudsakliga argument

56. Kommissionen har huvudsakligen åberopat två grunder till stöd för det första yrkandet. Kommissionen har för det första gjort gällande att de tyska myndigheterna självständigt och utan att samråda med kommissionen avstått från att vidta (rättsliga) åtgärder för att driva in de fastställda fordringarna i fråga och slutit avtal om uppskov med betalning med de garanterande sammanslutningarna. Kommissionen har för det andra gjort gällande att Förbundsrepubliken Tyskland inte har bokfört de egna medel som härrör från detta förfarande som tillkommer gemenskapen enligt föreskrifterna och därför inte har tillhandahållit gemenskapens egna medel i tid. Kommissionen har gjort gällande att dessa belopp skulle ha förts in i A-räkenskaperna.

57. Kommissionen anser att detta utgör ett åsidosättande av de skyldigheter som följer av gemenskapsrättsliga bestämmelser avseende gemenskapens egna medel, särskilt ett åsidosättande av den skyldighet som följer av artikel 17 i förordningen om gemenskapens egna medel att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de egna medlen till-

58. *Kommissionen* har med avseende på den tillfälliga underlåtenheten att driva in fordringarna anfört att den tyska regeringen inte har visat att den handlat med hänsyn till gemenskapens intresse för att hindra TIR-systemets sammanbrott. Det garantisystem som fastställs i TIR-förfarandet kollapsade inte fullständigt, vilket även framgår av Europaparlamentets undersökningsrapport. De tyska myndigheterna borde i varje fall ha samrått med kommissionen och de övriga medlemsstaterna innan de fattat sitt beslut att tillfälligt avstå från att driva in fordringarna. De tyska myndigheternas ensidiga agerande utgör likaså ett åsidosättande av samarbetsskyldigheten enligt artikel 10 EG, liksom den omständigheten att de tyska myndigheterna först i sitt svar på den formella underrättelsen efterkom kommissionens begäran, som framställdes vid flera tillfällen, att lämna detaljerade upplysningar om avtal om uppskov med betalning och andra liknande avtal. Det räcker inte att bara hänvisa till undersökningar avseende de garanterande sammanslutningarnas betalningsförmåga, utan att ha inlett konkreta indrivningsåtgärder för att visa att det föreligger omständigheter som enligt artikel 17.2 andra meningen i förordningen om gemenskapens egna medel skulle kunna rättfärdiga

ett avstående från indrivning. De tyska myndigheternas agerande utgör ett åsidosättande av artikel 17.1 i förordningen om gemenskapens egna medel, enligt vilken medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de egna medlen tillhandahålls kommissionen.

59. Till stöd för sin uppfattning att de ifrågavarande anspråken i egenskap av säkrade fordringar borde ha införts i A-räkenskaperna i enlighet med artikel 6.2 a i förordningen om gemenskapens egna medel uppgav kommissionen att de tullrättsliga anspråken vid TIR-förfarandet var säkrade genom TIR-carneterna och att de garanterande sammanslutningarna var solidariskt ansvariga vid oegentligheter. B-bokföringen enligt artikel 6.2 b i förordningen om egna medel syftar följaktligen inte till att skydda medlemsstaterna eller deras budget, utan, såsom framgår av skälen till förordningen om gemenskapens egna medel, till att mer noggrant kunna övervaka medlemsstaternas åtgärder för att uppbära egna medel. Detta syfte skulle gå om intet om det stod medlemsstaterna fritt att bedöma kvalitén på respektive säkerheter och att utan samråd med kommissionen bestämma i vilken bokföring en säkrad fordring skall upptas.

60. Det krävs inte att en säkerhet i den mening som avses med A-bokföring är

”direkt och omedelbart” realiserbar, utan den skall enbart vara realiserbar om gäldenären, som inte var likvid då säkerheten ställdes, inte kan betala den tullskuld som skall betalas.

61. Den tyska regeringen har endast i allmänna ordalag, emellertid utan närmare precisering, bestridit att de säkerheter som är aktuella i förevarande mål var tillräckliga. Den tyska regeringen har inte heller bestridit att de ifrågavarande säkerheterna i samtliga fall åtminstone räckte för att delvis täcka fordringarna. De skulle följaktligen åtminstone ha bokförts i A-bokföringen i denna omfattning, förutom i de fall då det till följd av att återförsäkraren sagt upp avtalet fanns anledning att göra en annan bedömning. I princip är det tidpunkten då TIR-förfarandet inleds och då den motsvarande säkerheten ställs som är avgörande.

62. Följaktligen borde fordringar som uppstått före år 1995 i varje fall ha bokförts i A-bokföringen och betalats in. Vad beträffar fordringar från och med år 1995 borde de tyska myndigheternas påstående att fordringarna redan vid denna tidpunkt skulle betraktas som osäkra till följd av återförsäkrarens uppsägning av avtalet, ha föranlett de tyska myndigheterna att förbjuda TIR-förfarandet på grund av att säkerhet inte hade ställts. Om de ändå godtog detta förfarande utan säkerhet och därför bokförde

fordringarna i B-bokföringen, måste de själva stå risken för att dessa fordringar uppbärs. När det gäller avtalen om uppskov med betalning måste det antas att fordringarna åtminstone delvis var säkrade. De fordringar som uppstod från och med år 1995 var således säkrade och borde ha bokförts i A-bokföringen.

63. Kommissionen har vidare anfört att medlemsstaterna enligt artikel 8 i TIR-konventionen hade möjlighet att göra gällande sina anspråk mot de garanterande sammanslutningarna. Det saknar betydelse att borgensmännen endast är subsidiärt ansvariga. Talan avser endast fastställda fordringar som vunnit laga kraft, och inte bestridda fordringar. Artikel 6.2 b andra meningen i förordningen om gemenskapens egna medel är inte tillämplig i förevarande fall, vilket rör en säkerhet som ställts av en borgensman för en fordran, eftersom borgensmannen inte har bestridit fordringen, utan det enbart är tveksamt om han kan fullgöra sin förpliktelse på grund av borgen.

64. Den tyska regeringen anser däremot att det var riktigt av tullmyndigheterna att bokföra betalningskraven i B-bokföringen, efter det att säkerhetsställarna från och med år 1993 inte längre kunde erbjuda tillräcklig säkerhet. Av ordalydelsen, systematiken och målet med förordningen om egna medel framgår att en säkerhet som inte garanterar att de belopp som skall betalas av garanten

betalas, det vill säga en säkerhet som endast "existerar på pappret", inte utgör någon säkerhet i den mening som avses i artikel 6.2 b. Redan av ordalydelsen i denna bestämmelse och skälen till denna förordning följer att endast säkrade fordringar skall bokföras i A-bokföringen, beträffande vilka det garanteras att säkerheten är realiserbar, vilket inte är fallet när det gäller icke likvida säkerställare (säkerställaren förfogar uppenbarligen inte över tillräckliga finansiella medel; enligt ett rättsutlåtande som inhämtades under det administrativa förfarandet hotades säkerställaren som inte ens kunde betala en tolfedel av de statliga fordringarna av konkurs) eller en "internationell garanti-kedja" som sagts upp (den internationella försäkringspoolens vägran att betala) eller är behäftad med fel. Fordringar som inte uppburits, men för vilka säkerhet har ställts räknas i princip som "anspråk ... som inte har uppburits" (artikel 6.2 b i förordningen). Undantag från huvudregeln (som skall tolkas restriktivt) kan endast göras om säkerheterna utan vidare visar sig vara realiserbara. Medlemsstaterna måste inte i förtid betala för säkerheter för vilka säkerhet inte har ställts eller för vilka otillräcklig säkerhet har ställts.

65. Kommissionen har felaktigt skiljt mellan perioden före och efter år 1995. Redan antagandet, att tillhandahållandet av gemenskapens egna medel är beroende av när TIR-förfarandet inleddes på grund av att säkerhet ställts, är felaktigt. För det första var återförsäkrarens uppsägning av avtalet förbunden med en omedelbar betalningsinställelse med retroaktiv verkan. Eftersom borgen dessutom är accessorisk till huvudfordran

borde för det andra undersöknings- och tullförfarandet ha genomförts innan de garanterande sammanslutningarna togs i anspråk, det vill säga efter år 1994 (artikel 8.7 i TIR-konventionen). Dessa förfaranden kan ibland vara i flera år.

utestående fordringarna. (drivit pilotfall mot de garanterande sammanslutningarna och bedömt deras faktiska förmögenhet).

66. Till skillnad från vad kommissionen har gjort gällande skulle de tyska myndigheterna inte ha kunnat hindra TIR-förfarandet från att genomföras efter det att återförsäkringsavtalet sagts upp (i slutet av år 1994), utan att detta skulle ha haft den effekten att praktiskt taget all öst/väst-handel stoppades och därutöver en integrerad del av gemenskapernas tullagstiftning (artikel 91 i tullkodexen) ensidigt åsidosattes. En medlemsstat kan nämligen inte efter eget skön kräva ytterligare garantier, utan att åsidosätta TIR-konventionen (artikel 4) och TIR-besluten.

68. Det saknas dessutom fog för anmärkningen att de tyska myndigheterna inte samarbetat med kommissionen i tillräcklig utsträckning för att reda ut de faktiska omständigheterna, särskilt med avseende på innehållet i avtalen om uppskov med betalning. Information om det huvudsakliga innehållet i dessa avtal lämnades till kommissionen redan några få veckor efter kommissionens skrivelse.

69. Enligt den *belgiska regeringen* skall dessa belopp betraktas som fordringar mot vilka "invändningar" har rests i den mening som avses i artikel 6.2 b i förordningen om gemenskapens egna medel. Eftersom borgensmannen är solidariskt ansvarig måste han kunna göra samma invändningar mot betalningsskyldigheten som huvudgäldenären.

67. I andra hand har den tyska regeringen gjort gällande att ovannämnda belopp, även om det hade varit fråga om "säkrade fordringar", inte hade behövt ställas till kommissionens förfogade, eftersom de enligt artikel 17.2 första meningen i förordningen om gemenskapens egna medel bland annat på grund av *force majeure* inte hade kunnat uppbäras. De tyska myndigheterna hade i vart fall gjort allt för att driva in de

70. Dessutom var medlemsstaterna skyldiga att ställa tullarna till kommissionens förfogande först då dessa faktiskt hade betalats i sin helhet och inte, såsom kommissionen har påstått, redan tidigare, i den mån en del av tullarna fortfarande täcks av borgen. De egna medlen har därmed inte betalats för sent.

71. Förbundsrepubliken Tyskland har inte heller åsidosatt principen om gemenskapslojalitet, eftersom den genom avtalen om uppskov med betalning har förhindrat att TIR-systemet tillfogas ytterligare skada. Kommissionen var dessutom medveten om att borgensmännen hade betalningsproblem.

gemenskapens egna medel. Det ankommer följaktligen inte på domstolen att separat fastställa om Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt tullbestämmelserna eller TIR-konventionen. Sådana eventuella överträdelser är endast relevanta i förevarande fall, i den mån de även innebär överträdelser av bestämmelserna om gemenskapens egna medel eller inverkar på tillhandahållandet av egna medel från tullintäkter.

b) Bedömning

72. Inledningsvis skall erinras om att den tyska regeringen inte har bestridit kommissionens fastställande av de faktiska omständigheter som ligger till grund för detta förfarande, enligt vilka indrivningsförfarandet avseende TIR-carneter från åren 1993, 1994 och 1995 vilandeförklarades eller inte ens inleddes på grund av avtalen om uppskov med betalning och motsvarande belopp bokfördes i B-bokföringen. Det är emellertid tvistigt om Förbundsrepubliken Tyskland därigenom har åsidosatt sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Det finns även olika synpunkter vad gäller de omständigheter som avser TIR-systemets funktion och dess relevans i förevarande förfarande.

74. För det tredje avser förevarande talan, såsom kommissionen uttryckligen har gjort gällande, enbart redan fastställda fordringar som vunnit laga kraft som härrör från TIR-förfarandet, det vill säga fastställda anspråk i den mening som avses i artikel 1.1 i förordningen om egna medel. Att fordringarna är fastställda är följaktligen ostridigt i förevarande mål. Däremot uppkommer frågan under vilka villkor beloppen av gemenskapens fastställda, men ännu inte uppburna anspråk, skall ställas till gemenskapens förfogande. Följaktligen rör det sig även om vem som skall bära risken för att medlemsstaternas myndigheter genomför tullförfarandet och för att gemenskapens anspråk på egna medel drivs in.

73. För det andra kan konstateras att kommissionens anmärkningar, enligt yrkandet, i förevarande fall har begränsats till att endast avse ett åsidosättande av förordningen om

75. Det rör sig följaktligen även om förhållandet mellan bestämmelserna om gemenskapens egna medel, i vilka det fast-

ställs hur medlemsstaterna skall ställa de egna medel som tilldelas gemenskaperna till kommissionens förfogande¹⁹ och bestämmelserna om uppkomst och uppbärande av olika egna medel, i förevarande fall tull, vilket i första hand sker på grundval av gemenskapsrättsliga tullbestämmelser (det vill säga framför allt i enlighet med tullkodexen, förordningen om tillämpning av tullkodexen och TIR-konventionen) samt nationella lagar och andra författningar.

76. Enligt fast rättspraxis, till vilken kommissionen har hänvisat vid flera tillfällen, "finns ett oupplösligt samband mellan skyldigheten att fastställa gemenskapernas egna medel, skyldigheten att inom föreskrivna frister kreditera dessa medel på kommissionens konto och skyldigheten att betala dröjsmålsränta".²⁰

77. Denna rättspraxis avseende "ett oupplösligt samband" utvecklades emellertid innan den för detta mål relevanta lydelsen av förordningen om gemenskapens egna medel antogs.²¹ Det var först genom denna förordning som B-bokföringen, vars tillämpning är omstridd i förevarande mål, infördes.

78. Fram till denna tidpunkt tillmättes bokföringen inte någon särskild betydelse vad gäller skyldigheten att kreditera fastställda anspråk. Belopp motsvarande fastställda anspråk skulle tillhandahållas gemenskapen inom föreskriven frist oberoende av om de verkligen uppburits eller inte. Endast om dessa belopp inte hade uppburits på grund av *force majeure* fritogs medlemsstaterna från skyldigheten att tillhandahålla dem.²² Redan i en dom av den 5 maj 1977 fastslog domstolen att "medlemsstaterna inte enbart skall fastställa egna medel, utan att de även skall ställa dessa samt belopp som inte har uppburits till kommissionens förfogande, såvida uppbörd av dessa belopp inte har kunnat ske på grund av *force majeure*. Det ankommer således på medlemsstaterna att inleda både ett rättsligt- och ett indrivningsförfarande för att uppbära de egna medlen och dessa skall i detta syfte även fortsättningsvis vidta åtgärder mot avgiftsskyldiga."²³

79. Av denna rättspraxis följer att det finns en, vilket generaladvokat Geelhoed nämnt i sitt förslag till avgörande av den 10 mars 2005, till vilket parterna i förevarande mål

19 — Se det andra skälet i förordningen om egna medel.

20 — Se, bland annat, dom i mål C-104/02 (ovan fotnot 12), punkt 69, och av den 16 maj 1991 i mål C-96/89, kommissionen mot Nederländerna (REG 1991, s. I-2461), punkt 38.

21 — Se särskilt dom av den 21 september 1989 i mål 68/88, kommissionen mot Grekland (REG 1989, s. 2965), punkt 17, och av den 20 mars 1986 i mål 303/84, kommissionen mot Tyskland (REG 1986, s. 1171), punkt 11.

22 — Se artiklarna 7, 9 och 17.2 i rådets förordning (EKG, EEG, Euratom) nr 2891/77 av den 19 december 1977 om genomförandet av beslut av den 21 april 1977 om ersättande av medlemsstaternas finansiella bidrag med gemenskapens egna medel (EGT L 336, s. 1) (nedan kallad förordning nr 2891/77).

23 — Dom av den 5 maj 1977 i mål 110/76, Pretura Cento mot X (REG 1977, s. 851), punkterna 4–6.

hänvisat, så kallad "strikt åtskillnad mellan egna medel och tullagstiftningen".²⁴

på grund av *force majeure* och även när det efter en noggrann undersökning av alla relevanta omständigheter visar sig att beloppen på lång sikt är omöjliga att uppbära på grund av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna, vilket är en nyhet i förhållande till förordning nr 2891/77.

80. Vad gäller riskdelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna betyder detta att medlemsstaterna, genom sin skyldighet att även tillhandahålla gemenskapen belopp som motsvarar fastställda anspråk som inte uppburits, i vart fall skulle ha stått för de finansiella följderna av svårigheter eller fel avseende påförandet och uppbärandet av tull, såvida uppbörd av dessa belopp inte har kunnat ske på grund av *force majeure*.

81. Med införandet av B-bokföringen i förordningen om egna medel förändrades uppenbarligen riskfördelningen till förmån för medlemsstaterna på så sätt att skyldigheten att tillhandahålla vissa fastställda anspråk förenades med skyldigheten att uppbära motsvarande belopp. För de anspråk som redovisas i B-bokföringen skall krediteringen enligt artikel 10.1 i förordningen om gemenskapens egna medel nämligen göras först inom en viss frist *från att uppbärandet* av belopp motsvarande fastställda anspråk skett. Liksom tidigare gäller enligt artikel 17.2 i denna förordning att skyldigheten att ställa de fastställda anspråken till förfogande bortfaller om dessa belopp inte har uppburits

82. Det bör påpekas att för de anspråk som skall redovisas i B-bokföringen gäller, enligt den i målet aktuella lydelsen av förordningen om gemenskapens egna medel, att det fram till uppbärandet av motsvarande belopp inte finns någon skyldighet till kreditering, vilket även gäller oberoende av de fall av *force majeure* och fordringar som på lång sikt är omöjliga att uppbära enligt artikel 17.2 i denna förordning, och följaktligen kan inte heller någon skyldighet att betala dröjsmålsränta uppkomma. Med avseende på dessa anspråk finns inget absolut "oupplösligt samband" mellan skyldigheten att fastställa egna medel, skyldigheten att kreditera dessa medel och skyldigheten att betala dröjsmålsränta.

83. Det avgörande i förevarande fall är vilka anspråk som skall bokföras i B-bokföringen och följaktligen först skall ställas till gemenskapens förfogande efter det att de uppburits. Enligt ordalydelsen i artikel 6.2 b i förordningen om gemenskapens egna medel skall dels fastställda anspråk som ännu inte har uppburits och för vilka säkerhet inte har

24 — Förslag till avgörande av generaladvokaten Geelhoed av den 10 mars 2005 i mål C-392/02, kommissionen mot Danmark (REG 2005, s. I-9811), punkterna 62 och 63 samt fotnot 24.

ställt, dels fastställda anspråk (som inte har uppburits²⁵) och för vilka säkerhet visserligen har ställts, men mot vilka det har rests invändningar och som kan komma att förändras när tvisten har lösts, bokföras i B-bokföringen. Fordringar som har uppburits skall följaktligen bokföras i A-bokföringen. Fordringar som inte har uppburits skall bokföras i A-bokföringen när säkerhet har ställts och det inte heller har rests invändningar mot fordringarna.

anspråket, såsom den belgiska regeringen har anfört, saknar därför betydelse i förevarande fall.

84. Den tyska regeringen har i förevarande fall i domstolen inte hävdats att det har rests invändningar mot ifrågavarande fordringar och kommissionen har också begränsat sin talan till "fastställda fordringar som vunnit laga kraft" mot vilka det inte har rests invändningar. Jag håller dessutom med kommissionen om att invändningen, såsom framgår av ordalydelsen i artikel 6.2 b i förordningen om gemenskapens egna medel, måste avse själva anspråket och inte säkerheten, det vill säga en invändning som riktar sig mot den tullskuld som ligger till grund för anspråket. I förevarande fall rör det sig om att ta i anspråk säkerheter som ställts av de garanterande sammanslutningarna och följaktligen om realisering av säkerheter. Huruvida även säkerhetsställaren, det vill säga de garanterande sammanslutningarna, kan resa invändningar mot de ifrågavarande fordringarna som ligger till grund för

85. Vad beträffar frågan huruvida de ifrågavarande fastställda anspråken till följd av TIR-förfarandet utgör fordringar för vilka säkerhet har ställts i den mening som avses i artikel 6.2 b i förordningen om gemenskapens egna medel och dessa därför skulle ha bokförts i A-bokföringen, kan konstateras att det enligt denna bestämmelse endast krävs att "säkerhet har ställts" utan att det närmare definieras vad som avses med "säkerhet".

86. Vad beträffar tolkningen av denna bestämmelse kan konstateras att kommissionens argument att B-bokföringen inte syftar till att skydda medlemsstaternas finansiella intressen utan till att mer noggrant kunna övervaka medlemsstaternas åtgärder för att uppbära egna medel, inte är övertygande. I det tredje skälet i förordningen om gemenskapens egna medel hänvisas visserligen till det sistnämnda syftet, men det är för den skull emellertid inte uteslutet, såsom har anförts ovan, att hänsyn även bör tas till medlemsstaternas ekonomiska risk. Detta framgår enligt min mening just av bestämmelsen i artikel 10.1 i förordningen om gemenskapens egna medel som anknyter till

25 — Att det även härvid rör sig om anspråk som inte uppburits framgår enligt min uppfattning av artikel 10.1 i förordningen om egna medel, som beträffande krediteringen anknyter till uppbårandet.

B-bokföringen, enligt vilken de anspråk som skall bokföras i denna bokföring skall krediteras först efter det att de uppburits.

87. Även efter införandet av B-bokföringen skall belopp som inte har uppburits tillhandahållas gemenskapen, men genom "stäl-lande av säkerhet" skall emellertid risken minskas för att medlemsstaterna skall behöva betala de egna medel som tillhandahållits med egna medel. Det finns ingenting som talar mot att man här, såsom den tyska regeringen föreslagit, skulle kunna utgå från den allmänna definitionen av "säkerhet" i artikel 3 a i kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 av den 22 juli 1985,²⁶ enligt vilken det rör sig om en "garanti för att ett belopp betalas ... [till] en behörig myndighet om en särskild förpliktelse inte uppfylls". Till klassiska säkerheter i denna mening hör säkerligen garantier, varigenom borgensmannen allmänt uttryckt i olika former åtar sig gentemot borgenären att uppfylla tredje mans förpliktelser.

88. I en garanti enligt artikel 8 i TIR-konventionen, vars innehåll regleras av gemenskapsrätten och den borgensförbindelse som är upprättad enligt tysk rätt till

förmån för Förbundsrepubliken Tyskland,²⁷ åtar sig de garanterande sammanslutningarna att betala de tullavgifter för de personer som är skyldiga att betala dessa belopp och skall solidariskt med dessa ansvara för erläggandet av dessa belopp, varvid de som är skyldiga att betala tullen skall krävas i första hand i den mån det är möjligt. Det är svårt att förstå varför denna garanti för tullavgifter, även när det är fråga om ett solidariskt ansvar och inte om en individuell säkerhet, i princip inte skall anses som säkerhet i den mening som avses i artikel 6.2 b i förordningen om gemenskapens egna medel.

89. I TIR-förfarandet rör det sig emellertid om en till beloppet begränsad garanti, så att, såsom den tyska regeringen har framhållit, beloppet av en tullskuld kan överstiga beloppet av säkerheten. Enligt min mening kan ifrågasvarande anspråk endast bokföras i A-bokföringen med maximalt det belopp som motsvarar beloppet av säkerheten, det vill säga i den mån som de till deras belopp täcks av garantin. Detta verkar närmast motsvara det ändamål som, såsom redan nämnts ovan, eftersträvades genom införandet av B-bokföringen i samband med bestämmelsen om tillhandahållande i artikel 10.1 i förordningen om gemenskapens egna medel, nämligen att bättre skydda medlemsstaterna mot en ekonomisk risk vad gäller anspråk som ännu inte uppburits eller att

26 — Förordning av den 22 juli 1985 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter (EGT L 205, s. 5).

27 — Se dom av den 23 september 2003 i mål C-78/01, Bundesverband Güterkraftverkehr und Logistik eV [BGL] (REG 2003, s. I-9543), punkt 45.

skapa ett starkare samband mellan skyldigheten att kreditera egna medel och deras faktiska uppbärande. Detta mål kommer dessutom även till uttryck i artikel 6.2 b i förordningen om gemenskapens egna medel med avseende på anspråk mot vilka det har rests invändningar genom hänvisningen till möjligheten att dessa anspråk förändras när tvisten har lösts.

90. Enligt denna artikel skall således fastställda anspråk som grundar sig på TIR-carneter principiellt bokföras i A-bokföringen, i vart fall upp till det takbelopp som avtalats i TIR-systemet och upp till vilket de garanterande sammanslutningarna ansvarar för tullskulden, och ställas till gemenskapens förfogande inom den frist som föreskrivs i artikel 10.1 första meningen i förordningen om gemenskapens egna medel.

91. Denna slutsats är emellertid inte tillräcklig för att avgöra detta mål, eftersom den utgår från den normativa grunden för TIR-förfarandet och återspeglar det ideala tillståndet för detta förfarande och det garantisystem som fastställs i detta förfarande. Under 90-talet framträdde bristerna i systemet allt tydligare och utmynnade i den ovan beskrivna "krisen" i TIR-förfarandet.²⁸

92. Enligt min mening är det inte möjligt att på grundval av föreliggande handlingar göra en definitiv bedömning av den exakta omfattningen, orsakerna och inverkningarna av denna kris, särskilt med avseende på garantisystemets effektivitet i allmänhet och de tyska garanterande sammanslutningarnas förmåga att prestera i synnerhet. Även Europaparlamentets undersökningsrapport med avseende på dessa komplexa frågor ger ingen klar bild i detta avseende.

93. Det kan emellertid för det första fastställas att medlemsstaternas handlingsutrymme på detta område, såsom den tyska regeringen anfört, begränsas av TIR-konventionen, i vilken även gemenskapen är part och i vilken ett visst garantisystem fastställs. För det andra kan kommissionen på grund av sitt samarbete med de motsvarande organen inom ramen för TIR-konventionen själv inte undantas från sitt ansvar för att TIR-förfarandet fungerar. Det bör noteras att kommissionens (med-)ansvar för krisens förlopp i fråga om transiteringsförfarandet eller TIR-förfarandet eller den bristande hanteringen av krisen har understrukits många gånger i Europaparlamentets undersökningsrapport.²⁹

94. Medlemsstaterna, eller i det konkreta fallet Förbundsrepubliken Tyskland, får där-

29 — Se till exempel slutsatserna i den sammanfattande översikten i Europaparlamentets undersökningsrapport i punkt 1.1.5. Se även fastställandet i punkt 9.2.3.4 avseende "kommissionens passivitet": "Kommissionens sätt att handla var för inte allt så länge sedan tyvärr ett alltför känt bevis på byråkratisk passivitet. Dess roll i samband med förfarandet för transitering bestod uteslutande i att reagera i stället för att själv vara aktiv."

28 — Se ovan punkt 20 och följande punkter.

för inte lättvindigt göras ansvariga för systembristerna i TIR-förfarandet, det vill säga problemen vid uppbörden av tullskulderna och risken vad gäller egna medel.

95. Oberoende av detta är det nödvändigt att kontrollera om Förbundsrepubliken Tyskland genom sitt agerande, nämligen genom att inte kräva in ifrågavarande fordringar och genom att bokföra dessa fordringar i B-bokföringen som en reaktion på krisen inom TIR-förfarandet och dess följder har åsidosatt sina gemenskapsrättsliga skyldigheter avseende egna medel.

96. Enligt en allmän princip, vilken bland annat följer av artikel 10 EG,³⁰ men som vad gäller egna medel även kommer till uttryck i förordningen om gemenskapens egna medel,³¹ har medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna en ömsesidig skyldighet att samarbeta lojalt. Av domstolens rättspraxis följer att medlemsstaterna är skyldiga att underlätta för kommissionen att fullgöra sina uppgifter, vilka bland annat består i att övervaka tillämpningen av bestämmelserna i fördraget och de bestämmelser som antagits

av institutionerna med stöd av fördraget.³² Domstolen har därav exempelvis kommit till slutsatsen att medlemsstaterna har en skyldighet att i lojalt samarbete med kommissionen vidta åtgärder för att säkerställa tillämpningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om fastställande av eventuella egna medel.³³

97. Domstolen har dessutom i samband med svårigheter vid verkställigheten av ett kommissionsbeslut angående statligt stöd slagit fast att kommissionen och medlemsstaten, enligt skyldigheten till lojalt samarbete, skall samarbeta i god anda för att övervinna dessa svårigheter under iakttagande av fördragets bestämmelser. Medlemsstaten skall även underställa kommissionen de uppkomna problemen för bedömning.³⁴ Denna princip är även tillämplig på svårigheter inom andra områden av gemenskapslagstiftningen.

98. Domstolen har slutligen slagit fast att en medlemsstat kan handla inom ett område som är föremål för gemenskapens behörighet såsom företrädare för det gemensamma intresset och att medlemsstaten, så länge den behöriga gemenskapsinstitutionen inte har vidtagit lämpliga åtgärder, får sätta i kraft sådana tidsbegränsade nödvändiga bevarandeåtgärder som situationen kräver. Sådana

30 — Se särskilt dom av den 22 september 1988 i de förenade målen 358/85 och 51/86, Frankrike mot parlamentet (REG 1988, s. 4821; svensk specialutgåva, volym 9, s. 607), punkt 34, och av den 15 januari 1986 i mål 44/84, Derrick Guy Edmund Hurd (REG 1986, s. 29; svensk specialutgåva, volym 8, s. 369), punkt 38.

31 — Särskilt i artiklarna 17.1 samt 18.2 i förordningen om egna medel, se särskilt dom av den 7 mars 2002 i mål C-10/00, kommissionen mot Italien (REG 2002, s. I-2357), punkt 90.

32 — Se särskilt dom av den 12 september 2000 i mål C-408/97, kommissionen mot Nederländerna (REG 2000, s. I-6417), punkt 16.

33 — Dom i mål C-10/00 (ovan fotnot 31), punkt 89.

34 — Se särskilt dom av den 22 mars 2001 i mål C-261/99, kommissionen mot Frankrike (REG 2001, s. I-2537), punkt 24, av den 3 juli 2001 i mål C-378/98, kommissionen mot Belgien (REG 2001, s. I-5107), punkt 31, och av den 2 juli 2002 i mål C-499/99, kommissionen mot Spanien (REG 2002, s. I-6031), punkt 24.

åtgärder måste emellertid komma till stånd inom ramen för ett samarbete mellan kommissionen och medlemsstaten. I vilket fall som helst får inte nationella bevarandeåtgärder vidtas i strid med eventuella invändningar, förbehåll eller villkor från kommissionen.³⁵

99. Mot bakgrund av denna rättspraxis skulle ett lojalt samarbete vid tillämpningen av bestämmelserna om gemenskapens egna medel i förevarande fall i vart fall ha krävt att Förbundsrepubliken Tyskland kontaktat kommissionen avseende de problem som uppkom i TIR-förfarandet, särskilt de i samband med garantisystemet, och tillsammans med kommissionen samordnat sina åtgärder vad gäller tillämpningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om egna medel. Förbundsrepubliken Tyskland har i stället utan att samråda med kommissionen — kommissionen kontaktades först vid ett senare tillfälle och på efterfrågan av denna i samband med de kontroller som kommissionen genomförde — stoppat indrivningsförfarandet mot borgensmännen eller ingått avtal om uppskov med betalningen eller bokfört gemenskapens anspråk på egna medel i B-bokföringen, varvid motsvarande belopp som tillkommer gemenskapen, i vart fall inledningsvis, inte kunde krediteras.

100. Utan att det ytterligare måste prövas huruvida de åtgärder som Förbundsrepubliken Tyskland vidtagit var lämpliga med avseende på omständigheterna eller huruvida anspråken till följd av TIR-förfarandet i själva verket inte längre var säkrade och huruvida uppbörd av de berörda beloppen inte kunde ske på grund av *force majeure* eller att de på lång sikt var omöjliga att uppbära i den mening som avses i artikel 17.2 i förordningen om gemenskapens egna medel, kan det slås fast att Förbundsrepubliken Tyskland i vart fall genom att egenmäktigt bevilja uppskov med betalningen av de aktuella fastställda fordringarna och genom att bokföra dem i B-räkenskaperna har åsidosatt sin skyldighet, som bland annat kommer till uttryck i artikel 17.1 i förordningen om gemenskapens egna medel, att i lojalt samarbete med kommissionen vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa tillämpningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om fastställande av eventuella egna medel för att i enlighet med förordningen om gemenskapens egna medel ställa gemenskapens egna medel till förfogande.

101. Kommissionens första yrkande skall följaktligen bifallas.

2. Andra yrkandet: Underlåtenhet att underätta kommissionen om vissa andra icke ifrågasatta tullbelopp, som erhöll en liknande behandling vid bokföringen

102. Kommissionen har inom ramen för det andra yrkandet gjort gällande att de tyska

35 — Se dom av den 5 maj 1981 i mål 804/79, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1981, s. 1045; svensk specialutgåva, volym 6, s. 79), punkterna 30–32 och 37, och av den 15 december 1987 i mål 325/85, Irland mot kommissionen (REG 1987, s. 5041), punkterna 15 och 16.

myndigheterna har underlåtit att underrätta kommissionen om alla andra icke ifrågasatta tullar som har samband med TIR-carneter som från år 1994 fram till dess att finansministeriets kungörelse från år 1996 ändrades inte färdigbehandlades vid tyska tullstationer och som erhöll en liknande behandling (som de kontrollerade TIR-carneterna), det vill säga bokfördes i B-räkenskaperna.

till information. För att kunna uppfylla de uppgifter som den anförtrots får kommissionen enbart inhämta information i enlighet med de bestämmelser som fastställts av rådet (artikel 284 EG). Rådet har inte antagit någon allmän bestämmelse om lämnande av information eller en allmän rätt till överprövning. Någon sådan allmän rätt till information som kommissionen gjort gällande finns följaktligen inte.

a) Parternas huvudsakliga argument

103. *Kommissionen* har anfört att medlemsstaterna när det gäller egna medel har en särskild skyldighet att samarbeta, varför de ansvarar för att kommissionen tillhandahålls samtliga uppgifter som den behöver för att kunna utöva tillsyn över att bestämmelserna i förordningen om gemenskapens egna medel tillämpas korrekt. I förevarande fall hade kommissionen rätt att begära samtliga uppgifter som var nödvändiga för att kunna kontrollera om det ovannämnda fördragsbrottet föreligger och i vilken mån åtgärder redan vidtagits. Medlemsstaterna är i sin tur skyldiga att organisera sin tullförvaltning på så sätt att denna begäran om att lämna information skall kunna följas.

104. Den *tyskaregeringen* har anfört att kommissionen inte har någon allmän rätt

b) Bedömning

105. Enligt fast rättspraxis är medlemsstaterna enligt principen om lojalt samarbete, vilken bland annat följer av artikel 10 EG, skyldiga att medverka lojalt när det gäller kommissionens undersökningar enligt artikel 226 EG, och att tillhandahålla den alla de upplysningar den begär i det sammanhanget.³⁶

106. Domstolen har särskilt när det gäller egna medel i domen i målet C-10/00 fastslagit att det föreligger en skyldighet — vilken särskilt har kommit till uttryck i bestämmelser avseende kontroll av egna medel — att i lojalt samarbete med kom-

³⁶ — Se bland annat dom av den 11 december 1985 i mål 192/84, kommissionen mot Grekland (REG 1985, s. 3967), punkt 19, och av den 6 mars 2003 i mål C-478/01, kommissionen mot Luxemburg (REG 2003, s. I-2351), punkt 24.

missionen vidta åtgärder för att säkerställa tillämpningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om fastställande av eventuella egna medel.³⁷

107. "När kommissionen — som i förevarande fall — i stor utsträckning är beroende av uppgifter från den berörda medlemsstaten följer särskilt av denna skyldighet att medlemsstaten måste ge kommissionen tillgång till bevismaterial och andra relevanta handlingar, på rimliga villkor, för att denna institution skall kunna fastställa om och, i förekommande fall, i vilken utsträckning de berörda beloppen avser gemenskapernas egna medel."³⁸

108. I förevarande fall har kommissionen inom ramen för det administrativa förfarandet vid flera tillfällen uppmanat de tyska myndigheterna att underrätta kommissionen om alla andra icke ifrågasatta tullar som har samband med TIR-carneter avseende en viss tidsperiod som likaså bokfördes i B-räkenkaperna. Denna begäran skedde dessutom inte som en "allmän begäran om uppgifter" utan i samband med kontroller som genomfördes av kommissionen, som med avseende på ett antal TIR-carneter påvisade att de behandlats på ett liknande sätt vid bokföringen.

109. Mot bakgrund av denna rättspraxis avseende principen om lojalt samarbete, vilken även kommer till uttryck i artikel 18.2 i förordningen om gemenskapens egna medel, enligt vilken medlemsstaterna "skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att underlätta" kontroller med avseende på faststället och tillhandahållandet av egna medel, ålåg det Förbundsrepubliken Tyskland att efterkomma kommissionens begäran om uppgifter.

110. Bestämmelserna om bokföring av egna medel i avdelning II i förordningen om gemenskapens egna medel syftar just även till att säkerställa öppenheten kring hur bestämmelserna om egna medel används av medlemsstaterna och eventuellt göra det möjligt för kommissionen att kontrollera denna användning, varvid det åligger medlemsstaterna att biträda kommissionen.³⁹

111. Genom att Förbundsrepubliken Tyskland inte efterkommit kommissionens ifrågavarande begäran om uppgifter, har den åsidosatt sina skyldigheter enligt förordningen om gemenskapens egna medel.

112. Även kommissionens andra yrkande kan följaktligen bifallas.

37 — Se domen i målet C-10/00 (ovan fotnot 31), punkterna 88–90.

38 — Punkt 91 i domen i målet C-10/00 (ovan fotnot 37).

39 — Se i detta avseende domstolens rättspraxis (ovan fotnot 37).

V — Rättegångskostnader

113. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.3 i rättegångsreglerna kan emellertid domstolen besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter.

114. Eftersom såväl kommissionen som Förbundsrepubliken Tyskland ömsom har tappat målet, å ena sidan skall de båda första yrkandena bifallas, å andra sidan kan de tredje, fjärde och femte yrkandena inte upptas till sakprövning, föreslår jag att vardera parten skall bära sin kostnad. Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna skall Konungariket Belgien, som har intervenerat, bära sin rättegångskostnad.

VI — Förslag till avgörande

115. Mot bakgrund av ovanstående föreslår jag att domstolen skall besluta följande dom:

1. Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla dels sina skyldigheter enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 för genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, dels även särskilt dess skyldighet att i lojalt samarbete med kommissionen vidta de åtgärder som krävs för att ställa gemenskapens egna medel till kommissionens förfogande genom att

— inte ha färdigbehandlat vissa transiteringshandlingar (TIR-carneter) på ett korrekt sätt, såtillvida att den, utan att ha träffat någon sådan överens-

kommelse, beviljade uppskov med betalning för de anspråk som tillkommer gemenskapen till följd av dess handlande och därefter angav dessa anspråk i B-bokföringen, vilket inneburit att dessa egna medel inte i rätt tid ställts till kommissionens förfogande, samt genom att

- underlåta att underrätta kommissionen om alla andra icke ifrågasatta tullar som har samband med TIR-carneter som från år 1994 fram till dess att finansministeriets kungörelse från år 1996 ändrades (kungörelse av den 11 september 1996, III B 1 Z 0912 31/96) inte färdigbehandlades vid tyska tullstationer och som erhöll en liknande behandling (de bokfördes i B- i stället för i A-räkenskaperna).

2. Talan avvisas i övriga delar.
3. Kommissionen, Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Belgien skall bära sina rättegångskostnader.